

Koning Jakkes

'Jakkes! Wat is dit?' schreeuwt koning Jakkes door de koninklijke eetzaal. 'Dit is toch zeker niet te geloven! Hier drijft een háár in mijn bord koninginnesoep! Een rode haar met een krul erin. Dat is toch werkelijk een schande!'

Koning Jakkes haalt met zijn duim en wijsvinger de rode krulhaar uit zijn bordje soep. 'Kok! Kok! Wil je onmiddelijk hier komen?' Hij buldert zo luid dat het door het hele paleis te horen is.

In de keuken laat de kok onmiddellijk alle lepels uit zijn handen vallen en rent de trap op naar de koninklijke eetzaal. 'U riep, majesteit?'

'Waarom zit jouw haar in mijn soep?' briest koning Jakkes. Hij wijst naar de rode krulhaar die nu op zijn servet ligt. Ik wil dat je voor straf een jaar lang de tegels in de hal schrobt!'

De kok zet zijn hoge witte koksmuts af en buigt voorover. 'Die haar kan niet van mij zijn, majesteit. Ik ben kaal.'

'Dan is het van de keukenmeid die de soep heeft opgeschapt,' raast koning Jakkas. Ga haar ogenblikkelijk halen, kok!

De keukenmeid begroet koning Jakkas met een knikje. Haar haren dansen om haar oren en springt wild alle kanten uit.

'Dat haar van jou!' kaffert koning Jakkas, 'dat wil ik nooit meer in mijn soep zien! Heb je dat begrepen? Mijn straf is zuur. Dat belooft ik je! Ik wil dat je een jaar lang de tegels in de hal schrobt!'

'Maar, majesteit,' glimlacht de keukenmeid. 'Mijn haren zijn zo wit als sneeuw, ze krullen niet en ze liggen zeker niet in uw soep.'

'Mmmm,' mompelt koning Jakkas. 'Dan kan er nog maar één schuldige zijn en dat is de lakei die de soep heeft opgediend. Laat hem naar de koninklijke eetzaal komen! En wel nú!'

De lakei knoopt nog even snel zijn jasje dicht voor hij de koning groet. 'Wat kan ik voor u doen, majesteit?'

'Een jaar lang de tegels in de hal schrobben, jij viespeuk!'

Koning Jakkas wijst naar de rode krulhaar op zijn servet.

'Ik blijf jouw haren niet in mijn soep.'

'Pardon, majesteit,' prevelt de lakei. 'Ik wil u natuurlijk niet beweren dat u ongelijk heeft, maar mijn haren zijn zwart en krullen nog harder dan die rode komma op uw servet.'

Koning Jakkas smijt zijn lepel in zijn bordje koninginnesoep. 'Ik moet en zal weten van wie die haar is!'

'Die zal de tegels in de hal schrobben, majesteit?' vraagt de kok.

'En dat een heel jaar lang?' polst de keukenmeid.

'Weet u dat wel zeker?' grinnikt de lakei.

Koning Jakkas schuift het bord koninginnesoep zo wild opzij dat de balletjes over de rand van het bord op de tafel rollen. 'Ik wens géén haar in mijn soep! Begrepen?'

'Majesteit?' De kok wijst naar het hoofd van koning Jakkas.

'U bent hier de enige met..,' begint de keukenmeid.

'Rood krulhaar,' proest de lakei.

Koning Jakkes vliegt overeind van zijn troon. 'Nee, nee, nee!' tiert hij!

'Wat is er nu weer?' vraagt de kok. 'Het raadsel is toch opgelost?'

Koning Jakkes stampvoet door de koninklijke eetzaal.

'Ik weet nu van wie de haar is, maar die moet nu ook een jaar lang de tegels in de gang schrobben!'

Het gelach van de kok, de keukenmeid en de lakei galmt door de koninklijke eetzaal. 'Zo is dat, majesteit. Wie iets belooft, moet het ook nakomen!'

Hoedje van plezier

Ahmed heeft een hoedje van plezier! Zelf gevouwen. Van een krant die uitgelezen was en die anders in de kattenbak zou verdwijnen. Het is een prachtig hoedje. Ahmed heeft hem nog wat mooier gemaakt door zijn handen in te smeren met verf en ze op het krantenpapier af te drukken. Geel, groen en blauw. Zijn lievelingskleuren!

'Wat een leuk hoedje van papier,' begroet Emma hem.
'Het is een hoedje van plezier!' verbetert Ahmed haar.
'Een papieren hoedje van plezier.'
Emma kijkt bewonderend naar de gele, groene en blauw handafdrukken op het krantenpapier. 'Zet je hem op als we buiten gaan spelen?'
'Natuurlijk!' Ahmed kijkt er heel ernstig bij. 'Zonder dit hoedje kan ik geen plezier maken.'

'O, nee?' vraag Emma zich hardop af. 'Wat gebeurt er dan?'

Ahmed zucht diep. 'Dat wil je niet weten.'

'Wel!' knikt Emma. 'Dat wil ik juist wél weten!'

'Zonder hoedje voel ik me anders,' fluistert Ahmed.

'Dan krijg ik ineens zin om in de zomer rillend aan de mevrouw in de boetiek te vragen: 'Verkoopt u ook dikke wollen wanten?' En ik krijg niet alleen zin. Ik dóe dat dan ook!'

'Neeeeee,' gilt Emma.

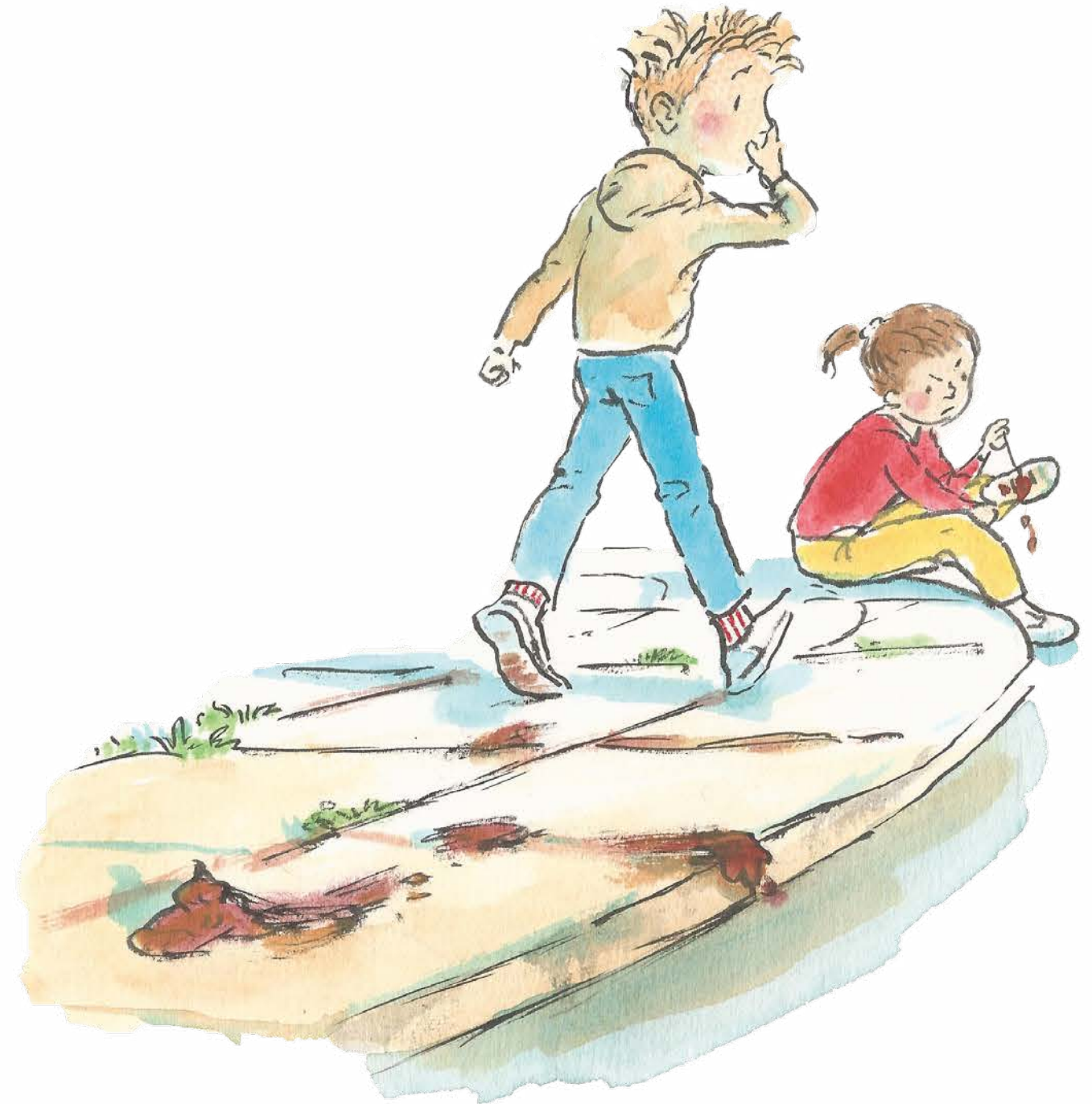
'Jaaaaaa,' kreunt Ahmed. 'En daar kan ik dan écht niets aan doen. Zonder hoedje van plezier ben ik mezelf niet.'

'Ohhh,' schrikt Emma. 'Wat doe je nog meer?'

'Ik knoop en rits alle jassen aan elkaar die aan de kapstok hangen. Ik haal alle sokken uit de la en hussel ze door elkaar. Dan maak ik nieuwe bolletjes sok, maar niet één paar klopt! Of ik knip een gat in papa's overhemd. Precies op de plaats waar hij altijd koffie morst. Dan kan hij dáár in elk geval niet meer knoeien!'

'Neeeeee,' gilt Emma.

'Jaaaaaa,' kreunt Ahmed. 'Ik kan er écht niets aan doen. Het gebeurt gewoon. Net zoals gisteren. Toen had ik op de stoep een drol gemaakt van pindakaas. Heel veel mensen zijn erin gestapt. Zij trokken allemaal hun neus op. Terwijl het gewoon rook naar pindakaas! En toen was iedereen boos op me! Snap jij dat nou?'

'En met dat hoedje heb je nergens last van?' vraagt Emma, zonder Ahmet eerst antwoord te geven.

'Als ik mijn hoedje van plezier op heb, doe ik alleen dingen waar iedereen vrolijk van wordt,' lacht Ahmed. 'Ik zing een liedje voor de bakker. En ik breng na het eten de vuile borden naar de keuken. Of ik help mama met het dragen van de boodschappen. Of ik...'

'Houd maar op,' grinnikt Emma. 'Ik val in slaap als jij zo doorgaat! Je bent veel leuker zonder hoedje dan met hoedje!'

'Meen je dat?' Ahmed voelt zijn wangen warm worden. 'Wat lief dat je dat zegt.'

'Kom we gaan naar buiten,' stelt Emma voor. 'Zonder hoedje! En dan zien we wel wat er gebeurt!' Emma wil opstaan, maar ligt meteen languit op de grond. Haar veters zitten vastgeknoopt om de tafelpoot. Ahmeds kleine broertje zit onder de tafel en doet zijn best zo onschuldig mogelijk te kijken.

Emma trekt haar veters los en springt op. 'Hier! Ik heb iets voor je. Kijk, het past precies.'

'Wat is het?' vraagt het broertje, terwijl zijn handen voelen aan het ding op zijn hoofd.

'Écht iets voor jou!' lacht Emma. 'Een hoedje van plezier!'

Op reis

'Ik ga weg!' roept Menzo marter. 'Héél ver weg! Misschien, nee, zeker wel naar een land waarin alles anders is dan hier.'

'Waarom?' vraagt Giro gier. 'Heb je het hier dan zo slecht?'

Menzo bindt een reservewiel op het dak van zijn autootje. 'Heus niet. Maar ik wil gewoon meer van de wereld zien.'

'Wat een kek wagentje, Menzo,' knort Zelma Zwijn. 'Wat neem daar zo allemaal in mee?'

'Warme laarzen voor in de sneeuw,' wijst Menzo.

Giro fladdert om het autootje heen. 'O, je zoekt de kou op? Dat zou ik dan weer niet doen. Ik zou juist naar een warm land gaan. Zo'n land met witte zandstranden waar roze flamingo's in de branding staan, die ik dan uitnodig om samen met mij...'

'Zeg,' lacht Zelma, 'haal jij je maar niets in je hoofd.'

En trouwens. Menzo mag toch zelf weten waar hij heengaat.'

'Dat dacht ik ook,' knipoogt Menzo. 'Maar om je gerust

te stellen, Giro, mijn zwembroek gaat ook mee. Dat is nou juist het leuke van weggaan. Je weet nooit waar je terecht komt.'

'Kan ik een mandje met lekkers voor je maken?' vraagt Zelma. 'Reizen maakt hongerig.'

'Ik heb nog een restje veren voor je,' krast Giro. Als je daar een nestje van maakt, blijf je lekker warm.'

Menzo pakt zijn kleine autootje vol met dingen die hij denkt nodig te hebben. De laadklep van de auto kan niet meer dicht en het dak kraakt onder het gewicht van de uitpuilende koffers.

'Heb je een fijn boek om te lezen voordat je gaat slapen?' vraagt Zelma.

'En heb je een pen bij je, zodat je ons af en toe een kaartje kunt sturen?' wil Giro weten.

Menzo vouwt een grote landkaart open en legt die op de motorkap. Met zijn pootje volgt hij de wegen op de kaart. Eerst naar het noorden, dan naar het oosten, vervolgens naar het zuiden en tot slot naar het westen. Bij elke richting die hij kiest, verschijnt er een glimlach om zijn mond. Dan vouwt hij de kaart zorgvuldig op en stopt hem weg in het vakje aan de binnenkant van de deur. 'Ik ga!'

Zelma zwijn kan de tranen die in haar ogen opwellen niet tegenhouden. 'Nou, dat moet dan maar, Menzo. Ik zal je missen.'

'Zal ik een stukje met je meevliegen?' vraagt Giro gier.

'Hou op!' roept Menzo. 'Ik ga gewoon weg. Zonder huilen en zonder afscheid.'

Van Zelma's zwijnenneus drupt een traan. 'Dat hoort er allemaal bij, Menzo. Als je weggaat, moet je afscheid nemen.'

Menzo stampst boos om zijn autootje heen. 'Maar dan is het helemaal niet leuk meer om weg te gaan! Ik wil geen afscheid nemen.'

'Ga nu maar gewoon rijden,' spoort Giro hem aan. 'Wij zullen beloven niet te zwaaien, je niet te missen en zeker niet blij te zijn wanneer je weer terugkomt.'

'Meen je dat?' Nu is het Menzo die tranen in zijn ogen krijgt. 'Maar je mist me toch wel een ietsiepietsie klein beetje als ik weg ben?'

'Nou, hup! Stap in je autootje en ga!' Giro kan het gedraal niet langer aanzien.

'Ik... uh... ' Menzo stapt in en meteen weer uit. 'Ik heb me bedacht. Ik wil eigenlijk helemaal niet meer weg.'

'Wat nu weer?' krijgt Giro. 'Je hebt je auto nog niet eens gestart of je wilt alweer omdraaien!'

Menzo bloost. 'Ik kan jullie niet missen. Niet vandaag. Maar morgen, mórgen ga ik weg!'